

[Nør Christensen]

der en børneombudsinstitution, ja, så er der mange grupper i vort samfund, som med samme ret kan fordrer også at få en ombudsinstitution, der skal varetage deres interesser, og hvor er vi så henne, må jeg have lov til at spørge.

Jeg vil mene, at de penge, det vil koste at drive en sådan institution, kan gives bedre ud og komme børn og voksne til gode på en helt, helt anden led. Vi mener i CD, at problemerne skal løses så tæt ved hjemmet som overhovedet muligt, og her mener vi, at socialudvalgene er det bedst egnede forum til at løse problemerne for børnene, hvis og når de opstår. Hertil kommer, som det også har været nævnt tidligere, folkeskolens lærere, som har kendskab til, hvordan barnet har det under skoleforløbet.

Vi mener ikke i CD, at familiens anliggender skal være et offentligt anliggende. CD kan af de nævnte grunde ikke tilslutte sig dette forslag, idet vi mener, at det ikke er den måde, børnefamilierne får en bedre hverdag på.

Min sidste bemærkning skal være til fru Ebba Strange, som sagde, at børn har ingen magt. Jeg vil gerne direkte spørge fru Ebba Strange: hvad er det for en magt, fru Ebba Strange ønsker børn skal have? Er det f.eks. magten, hvis forældrene ønsker at sælge deres hus og børnene ikke har lyst til at flytte med? Er det en magt, der skal pålægge forældrene i givet fald at blive boende – med de følger, det kunne give – eller hvad er det for en magt, fru Ebba Strange mener?

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det, jeg tænker på, når jeg taler om magt, er forskellige ting, altså de forskellige ting, der er knyttet til magtbegrebet. Børn har ikke selvstændig økonomi, de er helt afhængige af, hvad de får af deres forældre. De har ikke organisationer, de har ingen stemmeret, de har ikke de kanaler, de muligheder, som voksne mennesker har for at gøre deres indflydelse gældende i samfundsudviklingen.

Vi andre kan gå ind i politiske partier, vi kan gå ind i foreninger, vi kan gå ind i interesseorganisationer og ad den vej prøve at få vores synspunkter igennem. De muligheder har børn ikke. De er helt afhængige af, at der er nogle voksne, der taler deres sag. Det

er der så også af og til nogle voksne der gør, og det er vi så også nogle der forsøger at lytte til, men det er ikke altid, der er overensstemmelse mellem de ønsker, som børn har, og de ønsker, som deres voksne har. Det er grunden til, at vi synes, det ville være fint med et sted, hvor børn kunne gå direkte hen, et sted, som kun var for børnene.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti afviser beslutningsforslaget. Vi er helt uenige i, at en ny institution kan løse de problemer, det her drejer sig om. Vi takker også justitsministeren for indlægget og er helt enige i mange af de synspunkter, der gives udtryk for her.

Men ellers er det kristeligt folkepartis grundopfattelse, at børnene hører til hos forældrene, og at det er forældrenes opgave og ansvar at opdrage og sørge for børnene. Samfundet skal så give nogle rammer omkring familien, og de rammer må være så gode som overhovedet muligt. Men samfundet skal ikke blande sig i familiens indre anliggender. Det tror jeg såmænd heller ikke at de partier, der i dag har givet udtryk for det, egentlig ønsker, hvis de tænker sig om. Skiftende regeringer og skiftende flertal kunne så dominere og bestemme, hvad man skulle mene og tro, at så var det det rette og det, der skulle bruges.

Jeg tror, at vi i dag, som det også er udtrykt før, er langt inde i et behandlersamfund og i den tro, at bare det offentlige træder til, bare man får institutioner nok, så er alt godt. Det kan man læse i nogle busser i disse dage, hvor man reklamerer med, at til fremtidens børn skal der være institutionspladser nok. Det havde været bedre, hvis der stod, at fremtidens børn skulle have mulighed for at være i deres hjem hos deres forældre så meget som overhovedet muligt, og så skulle institutionerne være supplement nogle timer om dagen. Det er den vej, vi skal frem, i stedet for dette her.

Men til sagens problem: har børnene ikke nogen steder at henvende sig? Man siger, at de ikke ved, hvor de skal gå hen. Jo vist gør de da så i langt, langt de fleste tilfælde. Der er meget, meget få børn, tror jeg, der ikke har den mulighed. Børn skal have en vis alder, før de overhovedet forstår selv at gå hen og klage, og så tror jeg også, de har mulig-